

Asian Research Association

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

Poet Sakthi Jothi Poems Revealing Sangam Internal Tradition

கவிஞர் சக்திஜோதி கவிதைகள் வெளிப்படுத்தும் சங்கஅக மரபுகள்

P. Parameshwari ^{a,*}

^a Department of Tamil, Navarasam Arts and Science College for Women, Arachalur, Erode-638101, Tamil Nadu, India

*Corresponding author Email: paramujeeva682@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2222>

Received: 30-03-2022; Revised: 20-06-2021; Accepted: 21-06-2022; Published: 25-06-2022

Abstract: No later literature appeared without the influence of the internal traditions of theft and chastity presented by the Sangam literatures. Even in the history of Tamil literature there did not appear to have been any major changes in the content of the biographies unless there were changes in the literary forms. Despite the many changes that have taken place in human life due to political, economic, scientific and social reasons, the impact of ancient traditions on the biographies of love, romance, marriage, separation and waiting can still be seen. This article seeks to reconcile the biographies found in the poems of the poet Sakti Jothi with the internal traditions of the society, with the aim of revealing the origins of the nobility of the tradition if they are restored in a simple literary style.

Keywords: Sakthi Jothi, Internal traditions, Sangam literature, Ancient tradition

Language: Tamil

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்கள் பன்னெடுங்கால வரலாற்றையும், நீண்ட நெடிய பாரம்பரியத்தையும், அளவில்லாத பெருமையும் கொண்டவையாகும். காலத்தின் தேவைக்கேற்ப இலக்கிய வடிவங்கள் உரைநடை வடிவிலும், கவிதை வடிவிலும் உருப்பெற்றும் வளர்ச்சி அடைந்தும் வருகின்றன. அதிலும் குறிப்பாக கவிதை இலக்கியம் பரந்துபட்ட களத்தை கொண்டவையாக இருக்கின்றன. அதன் தொடர்ச்சியாக சமகால கவிதைகளில் பெண்ணியம், தலித்தியம் என்பதைப் போன்ற பாடுபொருள்களை வைத்து பல்வேறு கவிஞர்களும் கவிதை படைத்து வருகின்றனர். இவற்றிலிருந்து மாறுபட்டவராக கவிஞர் சக்திஜோதி புதுக்கவிதை மரபில் சங்க கால வாழ்வை மீட்டெடுக்கிறார். கவிஞரின் படைப்பாக்க அமைப்பு முறை மரபிலிந்து புதுக்கவிதையாக மாறுகின்றதே ஒழிய அக வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் பாடுபொருள் மரபு மாறுவதில்லை. அவ்வகையில் கவிஞர் தம் பாடுபொருள் மரபை எவ்வாறெல்லாம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதை ஆய்வதாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

மரபு விளக்கம்

- மரபு என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் (Legacy) என்ற சொல்லிற்கு இணையாக பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.
- “எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர் செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே” என மரபிற்கு நன்னூல் விளக்கம் தருகிறது.
- பண்பாட்டின் எல்லா நிலைகளிலும் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதுமான நியதியே மரபென்கிறது தமிழ் அகராதி.

இவ்வாறான விளக்கங்களையெல்லாம் பார்க்கும் போது முன்னோர் சொன்ன சொல்லையும் பொருளையும் மட்டுமல்ல அவர்கள் மேற்கொண்ட செயல்களையும் பின்பற்றுவதே மரபென்பது புலனாகிறது. மேலும் இம்மரபின் காரணத்தால் ஒரு காலத்தில் செய்யப்படுகின்ற செயல்களின் மூலம் உண்மையும் நன்மையும் உண்டாகி இருப்பின் அவை பின்வரும் தலைமுறையினராலும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டும் வழிவழியாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டும் நிலைத்து விடுகின்றன.

சங்க மரபுகள்

மனித சமூகம் எதைக் கற்றுக்கொண்டதோ, எத்தகைய செயல்களை மேற்கொண்டதோ, எதில் பயிற்சி பெற்றதோ அந்த வாழ்வியல் அனுபவங்களையெல்லாம் பதிவு செய்து வைத்திருக்கும் ஆவணக்காப்பகம் தான் சங்க இலக்கியங்கள். காதலையும் வீரத்தையும் முன்வைத்து ஏராளமான மரபுச்செய்திகளை கூறியமையால் இவை மரபிலக்கியங்களெனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் தற்கால இலக்கியங்களில் நம்முடைய மரபார்ந்த கோட்பாடுகளைக் காட்டிலும் மேலை நாட்டார் கோட்பாடுகளே அதிக கவனம் செலுத்தப்படுகின்றன. இந்நிலை முற்றிலும் மாற வேண்டும் ஏனெனில் மரபிலக்கியங்கள் அறிவு நிலைக்கு அப்பாற்பட்டு உணர்வு நிலைக்கேற்ப பாடப்பட்டவை. இவை இன்றும் தமிழர் வாழ்வில் வாழும் மரபுகளாகவே உள்ளன. எனவே காலத்தின் தேவை கருதி இம்மரபுகளை இலக்கியங்களின் வாயிலாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். இக்கடமையைத் தான் கவிஞரும் தம் கவிதை வழி சங்க மரபாக மீட்டெடுக்கிறார். இந்தக் கவிதை மரபை அறிவதற்கு முன் கவிஞரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் இவரின் கவிதை மரபுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

கவிஞர் வரலாறு

இருபதாம் நூற்றாண்டில் புதுக்கவிதை புனையும் பெண் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கவிஞர் சக்திஜோதி. தேனி மாவட்டம் முல்லையாற்றிலுள்ள அனுமந்தம்பட்டி பிறந்து தற்போது திண்டுக்கல்லிலுள்ள அய்யம்பாளையத்தில் வசித்து வருகிறார். இயற்கையின் மீது நேசிப்பும், சக உயிர்களின் மீது ஆழமான அன்பை தேடுபவராதலால் தம் கவிதைக்கான பாடுபொருள் களமாக சங்க காலத்தை தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். சங்க இலக்கியங்களின் மீது கொண்ட ஆர்வத்தினால் தம் முனைவர் பட்ட ஆய்வையும் சங்க இலக்கியத்திலேயே செய்துள்ளார். நவீன பின்புலத்திலிருந்து கொண்டு சங்கப்பிரதிகளை மீட்டெடுப்பவையாக இதுவரை பன்னிரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளையும் சங்கப்பெண் கவிதைகள் ஆண் நன்று பெண் இனிது என்ற இரு கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் படைத்துள்ளார். புதுமையிலும் புதுமையாய் புதுக்கவிதை மரபில் பழம் மரபை கொண்டு வந்திருக்கிறார். மரபார்ந்த களவையும் கற்பையும் முன்னிலைப்படுத்தி இவர் படைத்த கவிதைகளோ ஏராளம். அவற்றில் ஒரு சிலவற்றைக் காண்போம்.

அறத்தோடு நின்றல்

பொதுவாக காதலிப்பது எளிது. ஆனால் அந்தக்காதலை பெற்றோரிடம் தெரிவிப்பதென்பது மிகவும் சவாலான ஒன்று தான். இன்றைய காலத்திலும் கூட பெரும்பாலான காதலர்கள் தங்களின் உள்ள உணர்வுகளைப் பெற்றோரிடம் தெரிவிக்க மனதிற்குள் ஒரு போராட்டமே நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் நம் முன்னோர்கள் இதை தெரிவிக்க அறத்தோடு நின்றல் என்ற தனித்துறையையே வகுத்து காதலை எளிதில் கடந்து சென்றுள்ளனர். இந்த அறத்தோடு நின்றல் நெறியானது காதலுக்கே பெருமை சேர்த்த களமாகும். இந்நெறியில் களவொழுக்கம் பூண்ட தலைவி அறவழியில் நின்று, தன் காதலால் எவருக்கும் எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படா வண்ணம் இடம், பொருள், ஏவல் பார்த்து பக்குவமாய் தகுந்த சொல்லாடல் வழி தலைவனின் குடிப்பெருமைகளையெல்லாம் விளக்கி காதலை வெளிப்படுத்துவாள். பெற்றோரும் தலைவியின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி விரும்பியவனையே மணம் முடித்துவைப்பர். சுருங்கச் சொன்னால் களவை கற்பாக்கும் அருஞ்செயலாகவே இந்நிகழ்வு அமையும். இம்மரபின் தாக்கத்தால் தான் கவிஞர் தலைவியின் காதலை நவீன நெறியில்

“அம்மாவுக்கு நன்றாக சமைக்கத் தெரியும்

பரிமாறவும் தெரியும் அன்பு காட்டவும் தெரியும்

அவளுக்கு தெரியாததெல்லாம் வெறுப்பு.

ரசம் வைப்பாள் விதவிதமாய் செய்யும் சாம்பார் வாசனை தெருமணக்கும்

என்று கூறிஅம்மாவை பெருமைப்படுத்திவிட்டு

இந்த அம்மாவிற்கு தெரியாததெல்லாம்

அம்மாவின் சமையல் சுவையாய் அவனைப் பிடித்திருந்தது

அவனைப் பிடிக்கும் என்பது நான் அறிந்த சுவை என்பது அம்மா அறியாதது”

என்று சமையல் சுவையால் காதலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Sakthi Jothi, 2014a). மற்றொரு கவிதையில் தலைவி காதலை வெளிப்படுத்திவிட்டு

“நிலத்தின் நீருற்றை பெருகச்செய்யும்

அந்தச்சொல்

அனுமதிக்கும் ஒரு சொல்லுக்காக

காத்திருக்கிறது எப்போதும்”

என பெற்றோரின் அனுமதிக்காக காத்திருக்கிறாள் (Sakthi Jothi, 2016).

காதல் நோயும் மருந்தும்

நீண்ட நாட்களாக களவொழுக்கம் ஒழுகிய தலைவனைக் காணாத துயரினால் தலைவி உண்ணாமலும், உறங்காமலும் கண்களெல்லாம் சிவந்து உடல் மெலிந்து விடுகிறாள். இதனையறியாத செவிலியும் நற்றாயும் தன் மகளின் இந்நிலைக்குக் காரணம் தெய்வக்குற்றமே எனக்கருதி வேலனுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துவர். தலைவி வாயிலாக இதையறிந்த தோழி வெறியாட்டைத் தடுத்துநிறுத்தி தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் தலைவனே! அவன் தோள் சேர்வது மட்டுமே இந்நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து என்று தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்தி காதலுக்கும் துணைநிற்பாள். இவ்வாறான நிகழ்வுகள் தான் மரபார்ந்த காதலில் நிகழும். இவற்றை தான் சங்க இலக்கியங்களும்.

“நோய் தந் தனனே -தோழி!

பசலை ஆர்த்தன குவளை கண்ணே” (Swaminathar, 1989)

என்றும்

“தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி

விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலான” (Viswanathan, 2004)

என்றும் பல்வேறு செய்யுள்களில் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது. இக்காட்சிகளின் பிரதிபலிப்பே கவிஞரின் கவிதையிலும் இக்கால தலைவியின் குரலாக

“உன்னால் சிவந்தன கண்கள்

என்பதறியாத என் தாய் செய்யும் மருத்துவம் கண்டு நகைக்காது”

என்றும்

“உன் மார்பில் முகம் புதைத்து கைகளில் கட்டுண்டு

தீர்த்துக் கொள்ளப்போவது என் நோயை மட்டுமல்ல”

என்றும் வெளிப்படுகிறது (Sakthi Jothi, 2014b).

காதல் மரபு

மனித உணர்வுகளிலேயே மகத்தானது காதலுணர்வே. காதல் இல்லாத உயிர்களும் இல்லை அதை வரையறுக்க எல்லைகளும் இல்லை. மனித சமுதாயம் என்று தோன்றியதோ அன்றே காதலும் தோன்றிவிட்டது. இப்படியான காதலை கைக்கொண்ட தலைமக்களிருவருள்; முதலில் காதலை வெளிப்படுத்துபவன் தலைவனே. ஏனெனில் தலைவி மரபுக்கு கட்டுப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவளாதலால் தம் காதலை தானே முன் வந்து கூற நாணம் அவளை தடுக்குமென்பதால் காதலைச் சொல்வதற்குத் தயங்குவாள். இந்நிலையில் தலைவனே காதலைப் புரிந்து கொண்டு வெளிப்படுத்த வேண்டும் அதுவே மரபுமாகும்; என்கிறது இலக்கியங்கள். இன்றைய காலத்திலும் கூட இம்மரபு தலைவிகள் பெரும்பாலும் உள்ளனர் என்பதை கவிஞர்,

“மலர் எந்த வண்டையும் அழைப்பதில்லை

தேனைத் தேடி தேடித்தான் சென்று உண்கிறது

எந்தப் பட்டாம்பூச்சியும்

ஏன்? உனக்கு மட்டும் புரிவதில்லை இயற்கையின் நியதிகள்

உனக்கு புரியும் மட்டும் காத்திருப்பேன்

என் இளமை துவளத் துவள”

என்று காதலை வெளிப்படுத்தாத தலைவியின் உணர்வாக மலரிலுள்ள தேனை உண்ணும் வண்டின் காதல் வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Sakthi Jothi, 2014b).

அக இலக்கியங்கள் மரபார்ந்த காதலின் நீட்சி கண்களில் தொடங்கி உள்ளப்புணர்ச்சியாகி உடல் வழிக்கலந்து மெய்யுறுபுணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும் என்கிறது. இக்காதல் மரபைத் தான் கவிஞரின் கவிதைகளும்

“இரு விழிகள்

உறுதி சொன்னதை தான்

இப்போது

இங்கே இதழ்கள் இறுதி செய்கின்றன”

என்ற வரிகளில் கவித்துவமாக்கியுள்ளார் (Sakthi Jothi, 2017).

வீரம்

நமது பண்பாட்டில் காதலைப் போன்றே வீரமும் நீங்காத நிலைபெற்ற மரபாகும். மறக்குடி மரபைச் சார்ந்த ஆண் குழந்தை இறந்தே பிறந்தாலும் வீரத்தையுணர்த்த அதன் உடலை வாளால் கீறியே புதைப்பர். ஒரு வேளை போர்க்களத்தில் இறக்க நேரிட்டாலும் கூட நெஞ்சை வாள் துளைக்குமாறு விழுப்புண் பெற்று இறப்பதை வீரமாகக் கொள்வர். ஒரு போதும் புறமுதுகிடமாட்டர். அத்தகைய மரபில் வந்த மறக்குடி பெண் ஒருத்தி தன் கணவனைப் போருக்கு அனுப்புகிறாள். அப்போது உன் வெற்றிக்கான வெறி கண்களில் தெரிகிறது இதே வேகத்துடன் செல். நீ நிச்சயம் பகைவென்று நாடு திரும்புவாய்! என புகழரைத்து நம்பிக்கையுடன் அனுப்பி வைக்கிறாள். இதை

“நூறாயிரம் வீரர்கள் தொடர சென்றிருக்கிறாய்

குதிரைகளோடும் யானைகளோடும் வீரர்கள்

வாட்களையும் வேல்களையும் ஏந்தி பின் தொடர்கிறார்கள்

உன் கண்களில் நிலத்தின் மீதான வெறி சுட்கிறது

புழுதியால் காற்று நிரம்புகிறது எதிரிகளின் நிலம் அதிர்கின்றன.

நான் அறிவேன்

நீ விரும்பிய நிலத்தை வென்று திரும்புவாயென உனது

நிலத்தில் உன்னுடையவள் மண் வாசனை பூக்க விரிந்திருக்கிறாள்”

என்ற கவிதை வழி அறியலாம். மேலும் இவ்வாறான உணர்வுகளுக்கு நிகழ்கால வாழ்க்கைமுறை இடம்தராமையால் சங்கத்தலைவியின் சூழலிலேயே கவிஞரும் கவிதை படைத்துள்ளார் (Sakthi Jothi, 2014a).

தலைவியின் காத்திருத்தல் மரபு

காதல் வாழ்க்கையுடையோர்க்கு கடமையும் உண்டு. வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே என்பதால் தலைவன் பொருள்வழிப் பிரிகிறான். தான் வரும் வரை தலைவி ஆற்றியிருக்க வேண்டி, விரைவில் வினையை முடித்துவிட்டு இன்ன பருவத்தில் வருவேனென்று உறுதி கூறிச் செல்கிறான் சங்கத் தலைவன். தலைவன் வருவதாய் சொன்ன பருவமும் கடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் தலைவி தன் செயல் சிந்தனை என எல்லாவற்றிலும் தலைவனையே எண்ணிய வண்ணமாய் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

தனிமையில் தவிக்கும் நெஞ்சை ஆற்றுப்படுத்திக்கொண்டு தலைவனின் வருகையை எதிர்நோக்கி காத்திருப்பாள். இக்காத்திருத்தல் மரபே கவிஞரின் கவிதையிலும்

“எப்போதாவது

உன்னைப் பார்த்து விடுவேனென்ற நம்பிக்கையில்

எஞ்சிய காலத்தைக் காலத்தைக் கழித்துவிட

முடியுமாவெனத் தெரியவில்லை

பாளம்பாளமாய் வெடித்திருக்கும் நிலத்தில்

பெய்யும் பெருமழையென வருவாயென

உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன் எப்போதும்”

நவீனகால தலைவியின் காத்திருப்பு குரலாய் அமைந்துள்ளது (Sakthi Jothi, 2014c).

இவ்வாறு காத்திருக்கும் தலைவி குறித்தப் பருவத்தில் தலைவன் வராது போவானாயின் பெறும் துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை. தனிமையால் உறக்கம் தொலைந்தும், நினைவில் மருங்கியும் ஒப்பனைகளற்றவளாகவும் துயரை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமலும் பலவாறும் அவதியுறுவாள் என்ற சங்கக் கவிதையின் காட்சியை மிக நேர்த்தியாக தம் கவியாடலில் காட்டியுள்ளார் கவிஞர்.

“தவிப்பிலும் அவதியிலும்

பெருகும் கண்ணீரில் கரைந்து

உடைந்து சிதறுகிற அவளுடைய இரவின் தனிமை அடர்ந்து நீள்கிறது” (Sakthi Jothi, 2016)

என்றவாறு உறக்கம் தொலைத்த தலைவியின் தனிமையான இரவு மணிக்கணக்காய் அடர்ந்து நீள்கிறது என்றும்

“நெருப்பை விழுங்கிக் கொண்டு

குளிர்ஒளியை வெளியெங்கும் விரிக்கும் நிலவென

பிரிவின் வாதையைச் சுமந்து கொண்டு

புன்னகையோடு உற்றோரை எதிர்கொள்கிறேன்”

என்றும் துன்பத்தை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாத நிலையையும் கவியாக்கியுள்ளார் கவிஞர் (Sakthi Jothi, 2014b).

மற்றொரு கவிதையில்

“அவன் வரும் வரையில்

நான் பூசுதடவில்லை நீராடவும் இல்லை

உணவும் மறந்து நிற்கிறேன்

காலை மாலை நள்ளிரவென காத்து நிற்கிறேன்”

என்று ஒப்பனை மறுக்கும் தலைவியின் பிடவாதத்தைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார் (Sakthi Jothi, 2014d).

பிரிவும் நினைவும்

பொருளீட்டும் பொருட்டு தலைவன் பாலை வழிப்பயணம் மேற்கொள்கிறான். தலைவியும் தன்னுடைய பாலுணர்வுகளையெல்லாம் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு வழியனுப்பி விடுகிறாள். தனித்திருக்கும் இருவருக்கும் தன்னவர்கள் பற்றிய எண்ணம் மேலோங்குகிறது. இந்நிலையில் தலைவன் தனிமையில் பொழிவிழந்து தன்னைப்பற்றி எண்ணி அழுது கொண்டிருக்கும் தலைவியை நினைக்கிறான். தலைவியோ தலைவன் சென்ற பாலை நிலத்தின் கொடுமைகளை எண்ணி வருந்துகிறாள்.

“வெந்துக ளாகிய வெயிர்கடம் நீந்தி

வந்தனம் ஆயினும் ஒழிகஇனிச் செலவே

அழுத கண்ணள் ஆய்நலம் சிதையக்

கதிர்நெறு வஞ்சுரம் நினைக்கும்

அவிர்கொல் ஆய்தொடி உள்ளத்துப் படரே” (Thatchinamoorthy, 2004)

என்ற ஐங்குறுநூற்று பாடல் (130) மரபின் தொடர்ச்சியே சக்திஜோதியின் கவிதையிலும்

“பகலும் இரவும் கூடியிருந்தவன் நெடுந்தொலைவு சென்றிருந்தான்

தன்னை விட்டுச் சென்றவனின் வழித்தடம்

காட்டுப்பாதை என்றிருந்தாள்

நடுஇரவில் மின்னல் ஒளியில்

அந்த வழித்தடம் தோன்றி மறைகிறது அவளது நினைவுகளில் “11

என்றவாறு தொடர்கிறது (Sakthi Jothi, 2010).

முடிவுரை

இவ்வாறு பழைமையான மரபுகளைப் பேணியும் முன்னோர் வழியை பொன்னே போல் போற்றியும் வாழும் கவிஞர் சக்திஜோதி எளிமையான வரிகளில் சங்கக் கவியாக்கங்களை புதுக்கவிதையாக்கங்களாய் படைத்துள்ளார். இம்மரபுகள் உலகெங்கும் ஏன்? மக்கள் வாழ்மிடமெல்லாம் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும். தலைமுறைகள் தாண்டியும் தொடர்ச்சியாய் வாழையடி வாழையாய் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும். இவற்றை புதுக்கவிதை போன்ற இலக்கியங்களின் வழி மீட்டெடுத்தால் மரபின் மாட்சியும் புத்திலக்கியங்களின் தோற்ற நியாயமும் வெளிப்படும் என்பது திண்ணமாகும்.

References

- Sakthi Jothi, (2010) Enakkana Aagayam, Uyir Eluthu Pathippagam, Vamsi Pathippagam, Thiruvannamalai, India
 Sakthi Jothi, (2014a) Katril Mithakkum Neelam, Vamsi Pathippagam, Thiruvannamalai, India
 Sakthi Jothi, (2014b) Nilam Pugum Sorkal, Vamsi Pathippagam, Thiruvannamalai, India

Sakthi Jothi, (2014c) Kadaloadu Isaithal, Uyir Eluthu Pathippagam, Vamsi Pathippagam, Thiruvannamalai, India

Sakthi Jothi, (2014d) Thee Urangum Kaadu, Vamsi Pathippagam, Thiruvannamalai, India

Sakthi Jothi, (2016) Moongilarisi Vedikum Paruvam, Discovery Book Palace, Chennai, India

Sakthi Jothi, (2017) Velliveethi, Discovery Book Palace, Chennai, India

Swaminathar, U.V., (1989) Kurunthogai Moolamum Uraiyum, Annamalai University, India

Thatchinamoorthy, A., (2004) Ainkurunuru, New Century Book House, Chennai, India

Viswanathan, A., (2004) Kalithokai, New Century Book House Pvt. Ltd, Chennai, India

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

P. Parameshwari, Poet Sakthi Jothi Poems Revealing Sangam Internal Tradition, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 3, Iss 2 (2021) 16-22. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2222>

